

STANOVISKO

ODDĚLENÍ CENOVÁ POLITIKA

Stanovisko k otázce informování o cenách při poskytování služeb cestovních kancelářích

Ministerstvo financí tímto zveřejňuje svůj právní výklad k otázce informování kupujícího o konečné ceně při prodeji zájezdu.

Cenu zájezdu při poskytování služeb cestovních kancelářích v současnosti upravuje §13a zákona o cenách.

Dle zákona o cenách musí při nabídce zájezdů prodávající spotřebiteli poskytnout informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacená. Je-li informace o ceně zájezdu tvořena z více složek, uvede prodávající také aktuální cenu všech oddělených složek. Nelze-li cenu některé složky zájezdu uvést, musí v nabídce zájezdu informovat o čase a místě zpřístupnění této ceny pro spotřebitele jiným vhodným způsobem.

Kupující je při uzavírání smlouvy o nákupu zájezdu považován českými i unijními předpisy na ochranu spotřebitele za slabší smluvní stranu a proto je prodávajícímu ukládána zvýšená informační povinnost. Při případných nejasnostech ve výkladu zákona se má zvolit výklad nejpříznivější pro spotřebitele.

Přijetí ustanovení § 13a do zákona o cenách mělo za cíl odstranit praxi odděleného uvádění některých částek, které musí být povinně uhrazeny, jako jsou např. palivové, bezpečnostní a letištní poplatky v případě leteckých zájezdů. V okamžiku podání informace o ceně se jedná vždy o cenu konečnou platnou v okamžiku nabídky, zpřístupněnou formou katalogu, letáků, ceníků, webových stránek apod., při jejímž zaplacení klient nabízený zájezd v popisovaném rozsahu v nabídce může absolvovat, aniž by byl povinen hradit jakékoliv další přírážky, poplatky nebo jiné částky.

Od roku 2015 oblast upravuje také Směrnice 2015/2302/EU z 25. 11. 2015 o souborných cestovních službách a spojených cestovních službách, která byla do českého právního řádu transponována zákonem č. 111/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, s účinností od 1. 7. 2018. Tímto zákonem byla směrnice implementována do zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu.

Občanský zákoník tak od roku 2018 v § 2524 stanoví, že „Pokud pořadatel nebo zprostředkovatel prodeje zájezdu nesdělil zákazníkovi celkovou cenu zájezdu včetně daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění a veškerých případných dalších nákladů, není zákazník povinen tyto daně, poplatky, jiná obdobná peněžitá plnění a další náklady uhradit. To platí i v případě, že nelze tyto daně, poplatky, jiná obdobná

peněžitá plnění a další náklady přiměřeným způsobem vyčíslit před uzavřením smlouvy, a v případě, že pořadatel nebo zprostředkovatel prodeje zájezdu nesdělil zákazníkovi druh dalších nákladů, jež mu mohou ještě vzniknout.“

Dále občanský zákoník uvádí také, že dohodnutou celkovou cenu lze navýšit až o osm procent. K navýšení dohodnuté ceny nejvýše o osm procent celkové ceny souborných služeb může dojít pouze za předpokladu, že možnost navýšení je výslovně ujednáno ve smlouvě, a pouze z důvodu změny:

- a) nákladů na pohonné hmoty nebo jiné zdroje energie;
- b) výše daní nebo poplatků z cestovních služeb zahrnutých ve smlouvě uložených třetími stranami, které se přímo nepodílejí na poskytování souborných služeb, včetně daní z pobytu a letištních a přístavních poplatků na letištích a v přístavech; nebo
- c) směnných kurzů souvisejících se soubornými službami.

Cenu zájezdu při poskytování služeb cestovních kanceláří v současnosti upravuje nejen §13a zákona o cenách, ale i občanský zákoník a další právní předpisy. Tyto právní předpisy nejsou dle názoru Ministerstva financí navzájem v rozporu, naopak jsou v souladu se záměrem transponované Směrnice.

Na základě výše uvedeného Ministerstvo financí uvádí, že prodávající sdělí kupujícímu při uzavírání smlouvy celkovou cenu zájezdu, tj. konečnou cenu dle zákona o cenách. Podle příslušných právních předpisů také platí, že pokud nelze všechny náklady zahrnout do konečné ceny předem při prodeji zájezdu, je prodávající povinen informovat kupujícího před uzavřením smlouvy o všech dalších druzích nákladů, které přímo souvisejí s nabízeným zájezdem, a které mohou být po kupujícím dále požadovány i jinými subjekty.

Výše uvedené stanovisko je právním názorem oddělení Cenová politika. Upozorňujeme, že Ministerstvo financí není oprávněno k závaznému výkladu právních předpisů.